

Висшан Хју Огн

АХИЛЕЈЕВ ШТИТ¹

Она му погледа преко рамена
За виноградима и стаблима маслина
Мраморним, добро утврђеним градовима
И лађама на немирним морима,
Ал' тамо на сјајном металу
Место тог руке његове ставише
Вештачку дивљину
И небо оловно навише.

Равница гола и смеђа, без појаве бедне,
Ниједна травка, нит комшија који,
Ништа да се једе, нигде да се седне
Ипак, сакупљен на тој чистини стоји
Неки неразумљив пук.
Милион очију, милион чизама у врсти
Без израза чека сигнал да се пусти.

Један глас без лица из ваздуха
Доказано статистиком да је неки узрок безмало
У тоновима попут тог места равна и суха:
Није се охрабривало нити расправљало,
Колона по колона у облаку прашине
Они маршираху одржавајући веру
Због које ће већ негде другде да се ждери.

Она му погледа преко рамена
За обредним светковинама
Белим, цвећем овенчаним јуницама,
жртвама и леваницама,
Ал' тамо на сјајном металу
Где би се олтар требао налазити
Кроз светлуцање ковачког огња његовог
Сасвим други приказ могла је спазити:

¹ W. H. Auden, *Shield of Achilles*, Faber and Faber, London, 1955.

Бодљикавом жицом насумце ограђена пољана
Где се у досади службеници сместе (један шалу пусти)
И стражари су се знојили на врелини дана,
А гомила просечног, обичног народа
Посматраше извана и нико се не помери нит реч изусти
Док три бледа лика бејаху извођена и везивана
За три стуба усправно у земљу закопана.

Овога света сва величанства и мере драге
Што носе тежину и увек исто теже
У рукама туђим леже; они немаху снаге
Да за помоћ вапе па помоћ не прибеже.
Што непријатељ хтеде то беше учињено, њихова срамота
Тад предмет најгорих постаде жеља; изгубише и образа и чела
И умреше као људи пре него што им умреше тела.

Она му погледа преко рамена
За атлетама у њиховим играма,
Мушкарцима и женама усред плеса
Што покрећу своје љупке удове
Хитро, хитро, у ритму музике,
Ал' тамо на сјајном штиту
Руке његове подијум не направе,
Већ пољану коровом завиту.

Само и без циља сироче одела исцепана
Тумараше усред те празнине; успела је побећи
На сигурно птица, његовим каменом нациљана;
Што су девојке силоване, што у налету двојице избоден је трећи
Бејаху аксиоми за њега коме нико није могао рећи
За свет у којем обећања нешто значе
Ил' би један заплакао јер онај други плаче.

Оружар танкоусти,
Хефест, некуд отхрама,
Тетида сјајногруда
Ужаснута завришта
На оним што бог начини
Да снажном јој сину удовољи,
Тврда срца Ахилеју људомори
Који неће дуго поживети.

(Са енглеској превео **Ииор Јавор**)